

ben csak a boldogságot kereste és boldogtalanul halt meg. Béke poraira.“
 . . . És békében alszik az öreg anyóka.

Ha éjjel a szél megrázza a sirra boruló szomorúfűz ágát, felébred a tündér szép hercegnő és csak gyermekeiről beszélget, ő róluk kérdezősködik a háza járó széltől . . . mi lett Györggyel, Olgával, Borisszal, Katalinnal? . . . s a szél kegyetlenül susogja — meghaltak, mert hercegek voltak . . . és az asszonytündér sír.

Majd feljön a nap, meleg sugarával élteti az élőket, madárdallal telik meg a temető, lebújik a föld alá a halál és a fülemüle elaltatja a szegény elhagyatot, titokban tartott cárnót.

A télipalota mint döglött hétfejű sárkány tesped a hó alatt, homlokába szúrva az öldöklő dárda — egy vérvörös kommunista lobogó leng.

Üzzük a szarvast.

*Mindig vadászunk még: üzzük a szarvast,
 A százagancsut, a csodafehéret.
 Előttünk ront felénk, éhes törokkal,
 Vad, lángoló szemekkel száznyi véreb.*

*Köddé vált s most megint amott előttünk.
 Utána gyorsan harcfiak, leventék.
 E vad velünk többé csufot ne üzzön:
 Szügyébe fogjuk mártani a pengét.*

*Hogyan szalad! Ur Isten, el nem érjük.
 Villámnál, szélvésznel gyorsabb a lába.
 Futlában még a parlagot sem éri,
 Sok jó ménünk nem juthat nyomába.*

*Ágas-bogos agancsa szinarany tán,
 Patája gyémántkő, szinezüst a szőre:
 Minden kis szála édesen csilingel —
 Mienk lesz ez, utána csak, előre.*

*Megállunk este, reggel újra kezdjük
 Nem kell sem étel, sem ital, nem alszunk.
 Átrontunk őserdőn, árkon, mocsáron;
 Ruhánk rongy már s vérzik az arcunk.*

*Mikor ér véget már e szörnyű hajsza?
 Vágyunk, bátorságunk soha se restül
 S kergetjük a hőszinü, drága szarvast
 Hosszu évezred-éveken keresztül.*

MIHÁLY LÁSZLÓ.